Thijs van der Zanden

In gesprek met een echte Reuselnaar

Vruuger zin ze in de familie: "Unne goeie boer, hi un maoger perd, un dikke vrouw en unne zoon op ut simenorrie."

Jan Huijbregts in zijn woonhuis aan de Schepersweijer op 29 december 2011.

Aan het woord is de 80-jarige Jan Huijbregts, de vijfde in de rij van zes kinderen van *Huipe Tinuske* en Trien Bel.

Voorouders

Opa Peter Huijbregts heb ik nooit gekend, hij was al 30 jaar voor mijn geboorte dood. Wel heb ik gehoord en gelezen dat hij jarenlang wethouder in Reusel is geweest en de eerste voorzitter was van de Reuselse Boerenbond. Zijn voorzitterschap duurde tot hij in 1901 overleed. Behalve bestuurder moet hij toch ook een goede boer zijn geweest want hij heeft ervoor gezorgd dat zijn kinderen goed terecht kwamen. Zo werden zijn zonen *Huipe Jan, Huipe Peer, Huipe Neliske* en onze pa *Huipe Tinuske* boer en zijn dochters Marian en Trien boerin. Tante Marian trouwde met *Jan van den Hollander* (Lavrijsen) en tante Trien met *Hollandse Peer* (Lavrijsen). Zijn twee andere dochters werden in Zijtaart lerares en ook kloosterzuster. Ze werden daar zuster Dominica en zuster Blandina genoemd.

Oma Jana Weijts heb ik ook niet meer meegemaakt. Het moet een vooruitstrevende vrouw zijn geweest. Ze was al 16 jaar weduwe toen ze in 1917 vergunning voor een inrichting met een benzinemotor voor het aandrijven van een snij-, maal- en dorsmachine kreeg. Voor die tijd was dat in Reusel geen alledaags gebeuren. De boerderij van opa en oma Huijbregts stond in de Voort op de hoek van de huidige Ziekbleek, vertelt Jan.

Ouderlijk gezin

Samen met zijn broer *Huipe Jan* bouwde onze pa eigenhandig een nieuwe boerderij aan de Turnhoutseweg, op de hoek van de huidige Ziekbleek. De Ziekbleek was toen nog een zandpad en werd daar nog de Voort genoemd. Samen met ons moeder Trien Bel heeft hij hard moeten werken om een boerenbedrijf op te bouwen waar hij trots op kon zijn. Zo heeft hij 32 hectare grond ontgonnen op de Rijtse heide gelegen bij het Galgenven aan de Belgische grens. Behalve die grond had hij ook nog grond bij zijn boerderij en pachtte hij grasland in het Beleven. Van het Galgenven werd gezegd dat daar honderden jaren geleden misdagers werden opgehangen die veroordeeld waren door de schepenbanken van Arendonk en Reusel. De laatste die dat lot trof was een Belg uit de omgeving van Postel, hij zou daar rond 1800 nog zijn opgehangen.

In 1936 had onze pa al een tractor. Bovendien hadden we meestal ook nog 3 werkpaarden. Onze pa 'beboerde' toen zo'n 50 hectare grond. Hij had een veestapel bestaande uit ongeveer

Jan Huijbregts wordt in het oorlogsjaar 1943 door de fraters van de St. Jozefschool al voorbereid om naar het missiehuis in Tilburg te gaan om missiepater te worden.

De ouderlijke boerderij van Jan Huijbregts aan de kruising van de Turnhoutseweg en de Voort (nu Ziekbleek).

12 koeien, wat mestvarkens en een paar zeugen. Mijn broer Piet, die 8 jaar ouder is dan ik, is direct na zijn landbouwschooltijd bij ons op de boerderij komen werken. Hij en onze pa hadden vaak hulp van een of meer knechten. Daarvan herinner ik me nog Door Baelemans, Peerke van Vliet, Coop Adams en *Tute Jaoneke* (Nol Dirkx). Vlak na de oorlog werkte Gerard van Mechelen, een Belgisch onderduiker, bij ons. Toen Gerard met onze pa en onze Piet met 2 paarden een dorskast aan het overzetten waren reden zij bij het crossterrein op een landmijn. Onze Piet werd 20 meter weggeslingerd, Gerard kreeg een stuk hout in de slagader van zijn hals en onze pa heeft zoveel hoorschade opgelopen dat zijn gehoor nooit meer goed is geweest. Gelukkig hebben ze de splinter in Gerard zijn hals laten zitten want anders was hij doodgebloed, zei de dokter.
Op latere leeftijd kreeg onze pa, vermoedelijk van al het zware werk, problemen met zijn knieën. Hij gebruikte toen een speciaal damesfietsje waar hij gemakkelijk op en af kon stappen met een bakje erop om nog klusjes te kunnen doen.

Viergeslachten omstreeks het jaar 1950. De jongste is Rien van den Hout. Rien zit op schoot van haar overgrootmoeder Mieke Mutsaerts. Daarnaast zit oma Trien Bel en helemaal achteraan staat Miet van den Hout-Huijbregts.

Tussen 1923 en 1933 zijn er bij ons zes kinderen geboren te weten mijn broertjes Piet en Cor en mijn zusjes Miet, Sjaan en Toos. Met drie zonen en drie dochters mooi in evenwicht. Hiermee hadden onze pa en ons moeder hun gezin compleet. Onze pa en ook ons moeder waren hardwerkende, zachte, brave mensen. Ze wensten dat hun zonen en ook hun dochters zelfstandige boeren en boerinnen konden worden. Als het geen boerenbedrijf kon zijn dat toch minstens een ander eigen bedrijf. Dat gold echter niet voor mij. Al in mijn jonge jaren werd mij voorgehouden dat missiepater worden ideaal voor mij was. Over boeren werd met mij nooit gepraat. Toen ik in onze hof een eigen moestuintje had waarin ik aan het werken was zei tante Marian tegen onze pa, naar mij wijzend: *"Ge moet um ut d'n hof haolen want anders wordt ie nooit priester."* Hierdoor werd mij duidelijk dat mijn toekomst een belangrijke familiekwestie was geworden.

Het complete gezin van Huipe Tineske en Trien Bel in 1946. Achter v.l.n.r. de kinderen Jan, Sjaan, Toos, Miet en Piet, vooraan Cor.

Mijn ouders hebben nog gezien dat hun kinderen in hun ogen goed terecht zijn gekomen. Vier van de zes hebben als boer of boerin een eigen boerenbedrijf opgebouwd en zoon Cor een autobedrijf.

Lagere schooltijd

Tijdens mijn lagere schooltijd bij de Reuselse fraters waren mijn kameraadjes mijn neefjes Drik en Jan Bel en Jos van der Palen. Met hen en ook wel met andere jongens ging ik in mijn vrije tijd wel eens eekhoorns vangen of *veugeltjes zuuken* in de omgeving van d'n Heikant maar vlag veroveren was ons favoriete spelletje. In de vijfde en zesde klas kreeg ik daarvoor minder tijd want ik moest bijlessen volgen ter voorbereiding op mijn toekomstige priesteropleiding. Ik was niet de enige die in dat schuitje zat. Mijn leeftijdgenoten Jan Gevers, *Wim Klet* (van Limpt), Bas van Hoppe en Harrie van Péérke van Gompel waren ook voor het celibataire leven 'geroepen'. Ik behoorde niet tot de uitblinkers maar kon wel goed mee. We kregen van de fraters ook Franse les weet ik nog wel.

Oorlog

In mei 1940 hadden we niet direct in de gaten dat de gemotoriseerde militairen die bij ons achterom kwamen Duitsers waren. Daar kwamen we snel achter toen we van hen het huis uit moesten omdat ze er een commandopost gingen inrichten en d'n hof vol munitie en geschut kwam te staan. Gelukkig kregen we onderdak bij tante Marian en ome Jan van den Hollander in de Voort. Toen de Duitsers enkele dagen later vertrokken waren konden wij gelukkig weer naar huis. Daar was de hele voedselvoorraad uit de kelder verdwenen, stond alles overhoop en alle weckflessen waren leeg.

In de oorlogsjaren en de jaren na de oorlog, toen veel voedsel op de bon was, konden boeren die niet bang waren zorgen voor iets extra's. Met illegaal slachten en soms, met medewerking van de controleur, wat graan achterover drukken tijdens het dorsen, kon de voorraad

De kinderen van Huipe Tineske en Trien Bel omstreeks 1932. Staande v.l.n.r. Sjaan, Piet, Miet en Toos. Op de stoel, toen al met een bal, zit hun broertje Jan. Broertje Cor was nog niet geboren.

aangevuld worden. Bij ons klopten regelmatig familieleden en andere Reuselnaren aan als ze wat tekort hadden. Oude Reuselnaren zullen nog wel weten dat ze bij onze pa en ons moeder niet voor niets aanklopten en vaak zonder iets te hoeven betalen.

In september 1944 kwam de oorlog weer heel dichtbij. Eerst hadden de Duitsers 2 van onze paarden in beslag genomen en even later zagen we een kleine Engelse tank wegvluchten richting den Hoek. Een paar dagen later hadden de Duitsers zich in schuttersputjes verscholen tussen onze boerderij en die van *Piet van den Hollander* (Lavrijsen). Weldra werd er van beide kanten hevig geschoten. Ons *kiepenhok* werd doorzeefd met kogels maar gelukkig bleef ons huis schadevrij. Wij vluchtten de schuilkelder in die in onze hof was gemaakt. Gelukkig mocht ik 's nachts in de kelder van de boerderij van Piet van den Hollander gaan slapen. Bij hen was mijn zus Jana hulp in de huishouding omdat daar een kind was geboren. In hun veilige kelder was behalve voor de familie ook nog een plaatsje voor mij. Elke morgen en avond kroop ik door een sloot weer naar de schuilkelder van mijn ouders. In de schuilkelder beleefden we angstige uren. Niet alleen van het oorverdovend lawaai tijdens de bombardementen en beschietingen op het centrum van Reusel. We zagen ook dat er een aantal boerderijen in lichterlaaie stonden aan de Voorste Heikant en 't Heike, waaronder die van Tinus oom Bel en *Woute Piet* (van Gompel). Toch ben ik toen samen met onze Piet een paar keer onze koeien gaan melken die met overvolle uiers in de wei in het Beleven stonden. Dat was niet ongevaarlijk want er was regelmatig granaatvuur waarbij we eens zagen dat in de buurt een paar bomen werden weggevaagd.
In 1945 zaten in de Karel I fabriek NSB'ers gevangen. Tijdens de *erpeloogst* moesten ze bij ons *erpel raopen*. Op iedere hoek van het land stonden soldaten met geweren om hen te bewaken. De gevangenen leden honger. Ze waren al heel blij als we ze tussendoor een kolf maïs gaven en waren ons dankbaar dat ze na het werk goed te eten kregen. Dat maakte veel indruk op mij, vertelt Jan.

Harrie van Péérke van Gompel en Jan Huijbregts (met fiets) bij de kerk van Reusel, omstreeks 1947. Ze waren toen nog leerlingen van de 'Rooi Pannen' te Tilburg. Harrie en Jan zijn nog steeds goede vrienden.

De jongens van de 4de klas van frater Evidius van de Reuselse St Jozefschool in het jaar 1941. Jan Huijbregts is de 4de van rechts in de derde rij. Verder herkennen we Piet van smid Vosters en Sieme van Aoie Kiske (Lavrijsen). Ze zijn beide op het einde van oorlog in 1944 overleden. Verder zie we o.a. Wim Klet (van Limpt), Jan Gevers en Toon van kleermaker Moeskops.

Jan Huijbregts achter het stuur van hun oude tractor, zo'n 67 jaar geleden. Naast hem zit broertje Cor en Wil Peters. Het is een Beering met benzinemotor die later omgebouwd werd voor petroleum. De tractor is direct na de oorlog ingezet voor het ploegen van gronden waarin mogelijk nog landmijnen lagen.

Missiehuis

In 1945 was het zover, ik vertrok naar het missiehuis 'De Rooi Pannen' in Tilburg voor de opleiding van missiepater. Het was een opleiding op het niveau van gymnasium waarbij een strak regime gehanteerd werd. De eerste 3 maanden mochten we niet naar huis, er mocht geen bezoek komen en we mochten geen pakjes ontvangen. In volgorde van belangrijkheid was het bidden, leren en sporten wat de klok sloeg, waarbij het laatste mij het beste beviel. We maakten lange dagen die er ongeveer zo uitzagen: vroeg opstaan, 1 uur naar de kapel, ontbijt, studie, lunch, studie tot 16.00 uur, in de rij staan voor een korst brood, studie tot 18.30 uur, naar de kapel tot 19.30 uur, warm eten, even ontspannen met bijvoorbeeld pingpongen en dan naar bed. In de slaapkamer gold het absolute silentium (verplicht zwijgen). Deed je dat niet dan kon je naar huis worden gestuurd. Ook mochten we nergens groepjes van meer dan 3 personen vormen, dat werd direct de kop in gedrukt. Voor mij waren de dinsdag- en donderdagmiddagen om naar uit te kijken want dan mochten we sporten waarbij we konden kiezen tussen wandelen en voetballen. Mijn geluk was dat ik goed kon sporten en koos daarom altijd voor voetballen. Al gauw kwam ik in het eerste elftal van het missiehuis terecht. Enkele keren per jaar waren er sportdagen waar ik naar uitkeek. Vooral het lange afstandlopen, bijvoorbeeld de 1500 meter, lag me erg goed en ik was een van de snelste.

Jan Huijbregts met zus Toos met 2 jonge nichtjes op hun zogenaamde 'bak-kar', tijdens de bietenoogst omstreeks 1956.

Tijdens de opleiding maar ook daarvoor al heb ik nooit het goede gevoel en de motivatie gehad om ook echt missiepater te worden. Het was meer dat ik mijn ouders en de familie niet teleur wilde stellen. In het derde jaar van de opleiding was er een retraite, geleid door Mgr. Heitinga. Aan hem heb ik eerlijk verteld hoe ik over het celibataire leven dacht en dat ik de omgang met meisjes niet uit mijn gedachten kon bannen. Hij gaf me het advies het direct aan mijn ouders te vertellen, wat voor mij een heel grote opgave was. Gelukkig gaven mijn ouders gehoor en kon ik direct mee naar huis. Wel waren ze merkbaar teleurgesteld en werd er de eerste weken thuis niet over gepraat. Toen heb ik me een hele tijd heel eenzaam gevoeld. Nadat bekend was dat

Het 2de elftal van Reusel Sport, omstreeks 1952. Deze spelers hebben nagenoeg allemaal in het 1ste elftal gespeeld. Geheel links staat Janus van der Palen en geheel rechts Gust Bierings, in die jaren de belangrijkste bestuursleden. Achter, tweede van links, elftalleider Toon Tuut (Dirkx) naast Jan Huijbregts.

ook mijn neef Piet van *Huipe Neliske* gestopt was met zijn opleiding tot pater Norbertijn werd het pas echt geaccepteerd en werd met mij voor het eerst gepraat over boer worden. Wel wil ik benadrukken dat ik op mijn tijd in de 'Rooi Pannen' positief terugkijk. Voor mij is het in vele opzichten een leerzame tijd geweest die ik niet graag had willen missen, vertelt Jan gemeend.

Na enkele weken ben ik terug gegaan naar het missiehuis om afscheid te gaan nemen, vooral van de pater die het voetballen begeleidde. Die vond dat ik goed genoeg was om als junior bij Willem II te gaan voetballen en meldde me daar aan. Toen fietste ik drie keer per week naar Tilburg, twee keer om te trainen en een keer om te voetballen. Dat was een hele opgave temeer nog omdat onze pa er niet achter stond en vond dat ik meer op de boerderij moest zijn om boer te kunnen worden.
Mijn broer Piet was vooral goed in de omgang en werken met paarden, hij kon zelfs ploegen met 3 paarden. Ik had me meer toegelegd op het werk met de tractor. In 1948 pachtte onze pa een afgebrand stuk bos van 30 hectare van graaf de Broqueville. Het lag in Postel bij de grens met de Pieles in Bergeijk. Samen met onze Piet en knechten, bijvoorbeeld Jan *van Krisjes Kees* (Dirkx), hebben we er 3 jaar over gedaan om het te ontginnen. Vooral het uitkappen en verwijderen van posten was heel zwaar werk, vertelt Jan.

Getrouwd

Na mijn verblijf in Tilburg kreeg ik in Reusel weer vriendschap met Jan *van Jan Heine* (Lauwers), Jan *van de Wieper* (Louwers), *Sieme van Peer oom* (Simon Huijbregts) en *Sieme* van Girt Lauwers. We waren dus met 3 Jannen en 2 *Siemes*. De eerste jaren werd onze vrije tijd nog vooral ingevuld met mijn geliefde sport voetballen. We gingen daarvoor naar het zanderige voetbalterrein van de fraters aan de Lage Mierdsedijk. Ook met Jos van der Palen trok ik veel op en was daar vaak bij betrokken. Met hem was ik al bevriend tijdens mijn lagerschooltijd. Bij de familie van der Palen voelde ik me 'kind aan huis'. We kregen er veel vrijheid en haalde ook regelmatig kattekwaad uit. Zo ruilden we eens met een Belgische mees-

Het verliefde stel Toos Meulenbroeks en Jan Huijbregts tijdens Reusel kermis 1951. Toos was toen pas zestien.

Het stralende bruidspaar Jan Huijbregts en Toos Meulenbroeks op 2 maart 1957.

terknecht van de Aida sigarenfabrieken 40 eieren tegen een leren bal. Jos en ik moesten daarvoor wel ieder 20 eieren 'lenen' van de voorraad van onze ouders zonder dat ze dat wisten.
Later gingen we ook uit en kwamen wel eens bij café *d'n Biekorf* in Hooge Mierde. In de lagere school van Hooge Mierde ging ik in die tijd wekelijks naar de landbouwcursus, van meester de Kok. Daar zag ik regelmatig de 16-jarige Toos Meulenbroeks die daar zong in het koor van de Katholieke Plattelands Jongeren (KPJ). Na een tijdje ontstond er een vriendschap tussen ons. Wel moest ze eerst 18 jaar zijn voor ik bij haar thuis mocht komen. Op 2 maart 1957 zijn we getrouwd en konden direct gaan inwonen in de ouderlijke boerderij aan de Turnhoutseweg. Eerst had daar mijn oudere broer Piet met zijn gezin gewoond maar die had plaats gemaakt en was gaan wonen in zijn nieuwe boerderij aan de Laarakkerdijk.

Eigen boerenbedrijf
We startten direct na ons trouwen met een boerenbedrijf en hadden de tijd mee. We begonnen met 4 koeien en wat kleinvee. Als spoedig hadden we ongeveer 50 hectare akker- en weiland gelegen rond de boerderij, bij het Galgenven, in het Beleven en in Postel. Het gewas bestond voornamelijk uit graan te weten, rogge, haver, gerst en wat tarwe. In 1957 en 1960 zijn respectievelijk ons Anneke en onze Mart geboren waarna ons gezin compleet was.
Rond 1964 begonnen we in het kader van de ruilverkaveling een nieuw bedrijf aan de Schepersweijer. Samen met Toon van *Peer oom* Huijbregts en zwager Kees van den Hout waren we de eerste boeren aan de Schepersweijer. Het voordeel was dat onze grond bij de boerderij lag en we hadden er gauw *goeien aord*. We bouwden op advies van de landbouwvoorlichters een voor die tijd grote drijfmestvarkensstal voor 350 varkens. Die drijfmeststal was toen de eerste in de omgeving. Ook hadden we zo'n 14 koeien en konden met hard werken een goede boterham verdienen.

De kinderen Anneke met haar broertje Mart Huijbregts in 1960.

Reusel Sport
Jos van der Palen haalde me toen ik 16 jaar was over om te gaan voetballen bij Reusel Sport. Hij speelde toen al in het eerste elftal dat toen in de 2de klas KNVB speelde. Andere spelers waren Noud Bierings, *Bakkie* (Jan Sanders) en Jan en Péér *Pronk* (van Limpt). Voor een wedstrijd tegen Zeelst mocht ik als junior mee als reservespeler. Ik weet nog dat Reusel daar in de tweede helft met 2-1 voorstond, toen ik mocht invallen voor Péér *Pronk*. Na die invalbeurt werd ik vaste speler van het eerste elftal. Ruim 2 jaar heb ik in het 1ste elftal gespeeld. Na een trainerswissel kwam ik in het 2de elftal terecht omdat ik niet genoeg tijd kon vrijmaken om de verplichte trainingen van het 1ste elftal te volgen. Wel was ik regelmatig wisselspeler in het 1ste en kreeg daar regelmatig speeltijd. Het is een keer voorgekomen dat ik op

3 opeenvolgende zondagen achtereenvolgens in het 1ste, 2de en 3de elftal heb gespeeld.
In 2002 was ik 50 jaar lid van Reusel Sport en vierde dat met de andere gouden jubilarissen Ad *Noeres* (van Limpt) en Theo en Janus Bel. Tot de dag van vandaag ben ik nog erelid van Reusel Sport.

Atletiekvereniging AVR '69
De atletiek is mij altijd blijven trekken. Naast de voetballerij was ik ook lid van de Jonge Boerenstand en kon daar atletiek beoefenen. Tijdens de sportdagen van de Jonge Boeren en de Kajotters zette ik goede resultaten neer. Zeven jaar op een rij, van mijn 16de tot mijn 23ste haalde ik de overwinning op de 1500 meter binnen, waarvan één keer, toen ik 18 was, in een tijd van 4 minuten en 18 seconden. Dat was toen een nieuw Nederlands record. Maar het telde niet omdat ik toen geen lid was van een erkende atletiekvereniging.

Eind 1968 vroeg Herman Oosterwegel mij om een atletiekvereniging mee op te gaan richten. In het voorjaar van 1969 was het zover. Het eerste jaar werd het besuur gevormd door Jan *Kwak* (Kaethoven), Jos van *Keesepeer* (van Limpt), Gerard Renders, Charles Heesters en ikzelf. We begonnen met gebrekkige middelen en een beginkapitaal van 450 gulden subsidie, afkomstig van de Stichting Jeugdbelangen. Van de gemeente kregen we de beschikking over een trainingsveldje aan het Leijenstraatje. Zelf maakten we er een trainingsaccommodatie waaronder een verspringbak en een hoogspringmat. Vanaf de start in 1969 ben ik 25 jaar bestuurslid geweest waarvan een 5 jaar voorzitter. Ook van AVR '69 ben ik nog erelid

De Atletiekvereniging Reusel '69, afgekort AVR '69, is uitgegroeid tot een bloeiende vereniging met een mooie accommodatie die aansprekende atletiekprestaties heeft weten neer te zetten. Ook heeft de vereniging bijgedragen aan een gezonde sportbeoefening voor velen van jong tot oud. Er zijn bestuursleden en ook leden bij die hun ziel en zaligheid hebben gegeven om het zover te krijgen. Ik noem geen namen want dan vergeet ik er ongetwijfeld een paar.

Oude dag
Toen mijn zoon Mart voltijds op de boerderij kwam werken hebben we samen een maatschap gevormd. Naast de boerderij hebben we een burgerhuis laten bouwen. Toen ik 65 werd heb ik de boerderij volledig overgedragen aan

De jonge ruiter Jan Huijbregts op het zandpad dat van hun huis naar de Voort liep. Het paard wist in Reusel overal de weg naar de stal.

Mart maar ben wel op de boerderij blijven werken. Helaas kreeg ik zeven jaar later veel last van mijn linkerknie. De enige oplossing was er een nieuwe knie in te laten zetten. De operaties zijn mislukt, alles wat mis kon gaan ging ook mis. Er bleef na een operatie zelfs een stuk van de boor in mijn been achter. Na ruim 9 maanden verblijf in het ziekenhuis en een aantal operaties verder was mijn been met een pin vastgezet van de heup tot aan de enkel. Later kwam daar ook nog een hersenbloeding bij waardoor mijn goede been voor een groot deel verlamd raakte en ik in een rolstoel belandde.
Gelukkig kan ik er met Toos met mijn scootmobile nog op uit trekken. We maken bij mooi weer wel eens tochten van zo'n 50 kilometer.
We hebben inmiddels 9 kleinkinderen en 1 ach-

Voor zijn verdiensten voor de Reuselse atletiekvereniging AVR kreeg Jan Huijbregst op 9 maart 1995 de eremedaille in zilver verbonden aan de Orde van Oranje-Nassau. Hier wordt hij gefeliciteerd door Jos van Keese Péér (van Limpt) die ook heel belangrijk was voor AVR.

Op 2 maart 2007 waren Jan en Toos Huijbregts 50 jaar getrouwd. Hier poseert het gouden bruidspaar tussen hun kinderen, kleinkinderen en aangetrouwden.

terkleinkind waar we erg trots op zijn. Ze hebben in hun jonge jaren allemaal aan sport gedaan en de meesten doen er nu nog steeds wat aan. We genieten als ze bij ons op bezoek komen. Ook zijn we blij dat ze zo goed in het leven staan in een steeds ingewikkelder wordende maatschappij. Wel hoop ik dat het voor de boeren de komende jaren makkelijker wordt om het hoofd boven water te houden. Helaas komen er wat dat betreft zorgelijke tijden aan.

Slot

Jan Huijbregts heeft een innemend karakter. Ik voelde me bij hem en zijn Toos direct thuis. Hij heeft ongetwijfeld dat karakter meegekregen van zijn ouders waarvan hij zegt dat het hardwerkende, zachte, brave mensen waren. Wel blijkt uit zijn verhaal dat Jan en ook zijn ouders wisten wat ze wilden en dat ook bereikten. Op cruciale momenten heeft Jan knopen door gehakt en goede beslissingen genomen. Een duidelijk voorbeeld is zijn besluit om het door zijn ouders en omgeving gewenste leven als missiepater de rug toe te keren. Hij koos voor een boerenbestaan en het hebben van een gezin. Wel deed het hem pijn dat aan zijn ouders te vertellen omdat hij wist dat hij hen daarmee teleur stelde en dat siert hem. Hij vertelt eerlijk dat hij toen een moeilijke eenzame tijd heeft gehad.

Jan was ook een begenadigd sportman waar menigeen jaloers op kon zijn. Ondanks zijn drukke werkzaamheden op zijn boerenbedrijf heeft hij tientallen jaren tijd vrij kunnen maken om zich met hart en ziel in te zetten voor de Reuselse atletiekvereniging AVR '69. Dat juist die sportman al jarenlang in een rolstoel zit wegens zijn onwillende benen moet een hard gelag voor hem zijn. Toch klaagt hij daar niet over en weet daar goed mee om te gaan. Jan en zijn Toos zijn trots op hun kinderen, kleinkinderen en achterkleinkind en kunnen genieten van de dingen die nog wel gaan. Daarom stellen we met recht vast dat Jan Huijbregts, zoon van *Huipe Tinuske* en Trien Bel een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

Jan en Toos Huijbregts zijn hier de trotse overgrootouders van de op 22 september 2011 geboren Lucas, een kleinkind van dochter Anneke.